

[Axel Dam.]

og faar sine Blade længe forud, saa man her dem læser en Tid lang, før Manuskriftet er færdigt og Skriften tør.“

I god Overensstemmelse hermed nedstemmer man vort Krav om Tid til at sætte os ind i det, der stemmes om. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller med sin bekendte Loyalitet overfor politiske Modstandere støttede med sit Parti vort Krav og fremkom med en saglig Begrundelse af denne Støtte. Fra Nejstemmerne forekom ingen saglig Begrundelse til Afvisningen og privat kun den ene, at man længtes efter at komme hjem, og saa naturligvis underforstaaet, at Afgørelsen jo er sket, inden Sagerne sættes til Forhandling i Tinget, ja, de er endogsaa færdigsat i Trykkeriet, saa al yderligere Tale var overflødig Tidsspilde. Ogsaa her passer det, hvad Mefistofeles siger om det hinsidige Sted. Han siger til Sjælen:

„Uagtet her tales af alle Kræfter, er der dog intet at høre efter.“

Der forlyder ikke noget om, at dér er nogen Begrænsning af Taletiden paa hint Sted, men dér behøves det heller ikke, der har man Evigheden for sig til Arbejdet, og dette Arbejde bestaar som bekendt deri at fylde Danaidernes bundløse Kar, hvilket ogsaa frembyder et stærkt Lighedspunkt mellem Arbejdet her og hisset. Regeringens Arbejde, Rigsdagens Arbejde gaar ud paa at fylde Skatter i et bundløst Gab, hvad enten de saa skal bruges til at opretholde Forrentningen af den tabte og derfor falske Papirkapital eller til at hælde f. Eks. i det kongelige Teater, hvad man jo som Kulturven er nødt til at gaa med til, hvis man ligesom Sjælen ønsker at kunne dokumentere sin Kulturvenlighed med en lignende Erklæring som den, Sjælen afgiver:

„Jeg har givet seks Rigsdaler til Museet.“

om end man kan gøre det med nogen mindre Ret end Sjælen, der maa antages at have ydet de 6 Rigsdaler af sin egen Lomme, ikke gennem Anvisning paa andres Lommer. Han svarer nemlig paa St. Peders Spørgsmaal, om han kendte Moralbudene til alle Sjæle:

„Jeg ved, Hr. Peder, man maa ikke stjæle.“

Det vidste *han* altsaa.

Heller ikke kan man undgaa at blive slaaet af Ligheden mellem her og hisset, naar man hører, hvad Talen drejede sig om paa hint Sted. Man interesserer sig dér som her kun for det reale og

„faar ej det mindste Glimt at se af den magre Benrad, man kalder Idé.“

Nej, en Politik, bestemt og baaret frem af

Ideer, afvises dér som her som skimlede Doktriner, som taagede Teorier, der ikke har noget at gøre med den Realitetspolitik, der gaar ud paa at fylde det bundløse Kar. Et Forslag om at sætte Bund under dette Kar er fremsat fra vor Side. Det gaar ud paa at hindre, at alle de Fremskridt, der nedfælder sig i forøget Jordværdi, omsættes i forøget Gæld til Privatkapitalen. Hidtil har den stigende Prioritetsgæld temmelig nøjagtigt, Skridt for Skridt, fulgt i Hælene paa Værdistigningen og vil selvfølgelig vedblive dermed, til der sættes Bom for privat Tilegnelse af den saakaldte samfundsskabte Del af Værdistigningen.

Jeg ved, at ærede Medlemmer i dette høje Ting trækker paa Smilebaandet, hver Gang Ordet Grundskyld nævnes fra vor Side. Jeg ved ogsaa, at selve Gentagelsen af et Ord virker komisk paa Tilhørere, for hvem det kun er et Ord, en Lyd, hvis Betydning er dem ubegribelig, ligesom det virker komisk paa Jesper Ridefoged, naar Erasmus fremturer i sin fikse Idé, at Jorden er rund, skønt enhver kan se med sine egne Øjne, at den er flak som en Pandekage, ligesom enhver god Konservativ kan se, at Grundskyld kun er en anden Form for Skat, og at det er ligegyldigt, naar Pengene dog skal betales, om man betaler dem til Staten i Stedet for Skat eller til Privatkapitalen som Tillæg til ens Skat. Med de Konservative — maa jeg bemærke — tænker jeg ikke her specielt paa det konservative Folkeparti, men ogsaa paa Venstremænd som f. Eks. det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der staar paa samme Stade af Forstaaelse overfor Grundskylden — hvis man da kan kalde Misforstaaelse for et Stade af Forstaaelse.

Til den Omstændighed, at vort Forslag overhovedet ikke er kommet til Behandling her i Tinget, skal jeg kun bemærke, at det for os syntes, at man bedre vilde kunne forsvare at undlade den officielle Forhandling af Kriseforslagene, da Forhandlingen jo her kun er et Efterspil til den forud trufne Afgørelse. Jeg vil ikke herom benytte den forslidte Frase, at det er Komediespil, det vilde nemlig være uretfærdigt mod Teatret, hvor alle Parter jo er indforstaaet med, at Rollerne er færdigskrevet fra Digterens Haand og indstuderet af Skuespillerne, inden de fremsiges paa Scenen. Her søger man dog i Modsætning til Teatret at opretholde den Illusion, i hvert Fald udadtil, at Talerne ikke er Marionetpræstationer, men en saglig Forberedelse til Afstemningen, hvorfor da ogsaa Ordførerne plejer at slutte med at anbefale ærede Med-